

РУССКИ НОВИНИ

ЗА РУСИНОХ У КРАЛЬОВИНИ ЮГОСЛАВИИ

Найважнейши вистп.

Нова Испания.

Вождь народног войска у Еспани, котри ще борн проци влчичнох большевикох, не маю дем тот циль, да вваля большевикох и сами преведно власц, але ецу упориц свою державу так, да шинци бу-ву задовольни и да большевикох не можу народ зос своима обещуванням баламуциц. Вато терая генерал Франко, главни шеф од большевикох випльбодвеней Еспани, врегланел народу, же ще Испания умори по корпоративни систем (слично як Австрия), то значи, же не буде пияких странкох, але народ буде организован по природних класох (земледлци, робоглици, интеллигенция, тартовци и ремесельци) и вастунници тих класох (корпорацийох) буду выдавац закони и управниц державу. То бара мудри способ уморени держави, бо странки приноша дем знаду и корупцию. Гу тому шивел генерал Франко, же нова Испания буде жинц у подполней злагоди зос католицку церкву, бо признава церкви найвекши заслуги ва просвиту и організацію народу и же борба в Церкву водан народ по подполней превасии. Дай Боже, же би нова християнска Испания заматцела и чин лешче напредовала.

Пенеж долу!

У остатних дньох почали держави, цо мали високу валуту нароком зижковиц вредности свойого пенежа. Перша Французка вижкела вредности свойого франка ва трецину. За ню пошла Швайцарска, Голландия и чинк Чехословацка. Яка тому причина? Обично ще дума, же чин пенежа валута зин ва державу лашче. Але то би було дем у тим случая, кед би держава дем уважовала т. е. од других державох робу куповала. Але каждая держава муши и виворковат — предават, а кед ай валута висока, вец други держави в ибжшу валуту не можу драгу робу куповат и у держави в високу валуту прето иштквва криза. Друга причина денвалваци (зижкени вредности валути, пенежо) ест на приклад у Франсуажей и у тим, же держави ма силне длуство, а кед вибжи валуту лешче длуство виплаци. То так, як було у нас по войни, кед человек продав краву та виплацел длуство, ва цотре би скорей мушел предац даскельо ртра жемн. — У цас вредности динара остава иста.

Большевици

зос Русии ецу отворено помагач большевикох у Еспани. И до терая их помагали але потаемиа. А терая шивел у Женеве большев. мки. Жид Балак-Литвинюф, же большевикох Русия буде отворено дават муниццию еспани. большевикох, бо други держави, далаю помоч народней фронтн.

Нашо просвितни змаганя.

Просвита робота нашого народа в слва або звератко нашей народней души и наших каждодневних животних потребох.

У просвитней работи велику ролю ма народна история, хтора зос неветляма прикладом народних героикох, аутирнетиох и характерох, указая нам, же зме велики, же востоме укладати, же идеали, за хтори ще бориме мали своїх вастуннкох уж у далекей прещлосци у циних славних ддох и предадох.

Водство у просвитни змаганн водан народна интеллигенция, хтора, крем даскельох, можеме шнебодно повесц достойно ваступа свой народ у двинней животней борби.

Клаци народ ва свои идеали, хтори не трудна посидевуц. Народни идеали то бу, за так повесц, ковенче и трайне щедце, душевне спокойство и мир; то су жадаия да будеме самостойни и независни гасловски, национално и культурно; жадаия, да не будеме пошлжени, вихасловани, але цо гол робяме да будем цини, аре нас и за нас.

Але да тоти идеали виважли нас буду дара в дла, треба да шинци наш народ, у медисобней злагоди з ардуменко, вадно зос свою интеллигенцию розвчедуе тоту вану чернью и коровом зароспугу заграду. Вец до ней треба да усиджаме красни квинци и хароцикци прираци. — Того цо на рт способ стечеме не думайме, же в готове, подполно нашо и же не годно привидуе. Чувайме рошнели и рлади од мразу, дяду, суми и од толвак. Рошнели треба лещ и за дурн бо идраре. — З другома словами лешко научене треба освичковат, розправат в ай. Науку треба доводит до дурн зос двинним животом, зос шинчим поввачим и цинизачим. Теди вичидаме праву вредней науки и теди вичагнимо зрив за нас животни харен.

Свидомост у диним нам в теди права свидомост кед аме ю способи очуван и затримат. Кед змеме државан прено аме свидомн и чин нам тоти миле а гето не.

Рошнели у заграда видляцие очуваме од толвак и ворага кед заграду огранчаме в плотом, муром або чернью. — А свидомост и самостойности свою було циничажну, шерсу, просвиту або гасловску найлешче очуваме кед ще огранчаме зос плотом злаго и о молну даску до работи. — А то в шинци циль наших просвитних дружтвох, дакле нас самих.

Наш народ в як народна жем ва хторей буде шинко роснуп. Прето вст велю тих, хтори би шцели до нашого народу засидати гето зос чого би воли сами мали харен, а наирому народу ишквва втре на прелацы.

Не дайме ще и првайме наш добри руски народ од чкдальцого шца и кукица. Добра

ствар треба да ше ва добре похаснуе. — Чувайме ще цудного вичку, не упудайме ше до лашчей и дотасней „палацквей политики“, але буземе независни гаслове у своїх обисцох. Тримайме дем зос селами, хтори нам добре творя и хтори в того цо в ма.

З тим шинцем не думам вичеци, же да ше подполко огранчаме зос знестим муром од шинцого цо не есобо цини — руске. Треба о шинцим владци рахунок. Похаснуйме шинци цо добре и цо нас морально и культурно поддвигуе.

(Конец будзе).

Наш народ у борби за державу.

Кед пренатриме нашу прещлос од найлавнейших часох увидиме, же вана пренель вета в кириникма борбама, котри наш народ мушел волжит проци рижних народох. Велики природни богатства Украйни иполужели як циль завойовничих наирох тих народох, углавним Полякох и Москальох, котри у вачей Оповцина виддали „обещану жем“. Скрипац свою власц на лашей жемн и аме в помочу наших богатствох, бо сами були прешални, банан у европейской полттики вкину ролю, то плани польскых краях и москальских царох през длути столетия.

Та цини народ, котрого вого слава история учила, же Украйна за кинцях була силна, бранял нес, да очука свою шлебоду, и кед ю по чинских борбох страдал, буо синожи, же то часова слабости и змагал до обидовничия своей держави.

Зачочина ше борба уж теди давно у XVI столетии медам нашим народом и зпалским имперализмом, котри теди у своих пазурох тримал шинци наши жемн. Зибцици дерше гонсодарски Украйну, а все твардо у ней залацовац — думали Поляки. Але вичра тотй полттика вичицована кирвак ше вичисцела Поляком, шея ше у вполвак XVII ст. до краю вичучени наш народ данигул и немилосердно робил польску державу. Були то часи Бог. Хмельницкого, котриму ше учало да у Украйне ровалелей од Полякох збууде силну державу. Вичатрало, же ше працели часи циних кинцох, к наш народ шлебодни навекне достойне место у шоре шинних народох.

Та не стало ше так, бо ше ва спиверу азал другн, не ашл чи не горних провинцик нашому народоя, москальски цар. Правля герман Хмельницкий направел в ним союж, але Москва ай не думала отримат своей длужности, бо москальски цар патрел на Украйну як циль своей завойовней полттики.

Наш народ ще не зміг віддати двох огнів. Але хоч провів себе мал дні моцні милитарні сили, наш народ витримує борбу. Не лям то: він твори велику культуру и то теди, кед ще велім видася, же Україна біляко преласки. Док ще у початках уей борби окупанти наших жемох прелуговали лям зос способами фінансового виніжовакя нашого народу, з часом, особливо Москаль, духово виніжую наш народ. Видиме царя Петра I, котри одбери од нашого народу нашю историчне руске меню у памири, дя го присвої, и да куховни зміти Москонию а Україну, а вец да з маленького, кемного московского народу вробити великя, культурни народ, а зос свойого бидного царства великя імперий. Випатраю, же ще набліжує коняц нашому народови, ktorому грожелю, же страці свою народносц, бо а меном страціл и стару культуру и исторію.

Сиревед те Москаль Петра I, бо наш здравнй народ сцел жиці. З нову ище некуту силу виступи проци його планох. Правда, жертвує свойю историчне руске меню, але бері ище Українське меню, котре му у дальшій борби послужи як шит, од котрого ище буду одбивац ванаситни навальпваня Москва. „Лям з идею українства проци московского імперіялізму“ — го гасло гетьмана Мазепа, котри виступел проци царіох Петра I. То бул ратунок нашому народови, котри в кожим меном започинав другу, щещільну часті свойї исторіи.

Бешчел Петро I, бешчели його вєслідники на наш народ, котри любел свою жем и глядїл шлеболу, хасную шниця некельки силї, да го зніца, а Україна не зійшєна у найчужших часох вируцоє на верх гєния Шевченка, котри на терор царох одповєда: „Ставайне, окви порвице ...“ Зяохонує шит свой народ, да зос шаблю одише московскому царови за нваравди. Тотї слова ясно титорелі московским завойовником, же их силї заслаба да зїїца народ, котри сцел жиці животож великих народох.

(Конець будзе).

За здраве цєла.

Як треба чувац цєло? Хто занєдабує своєю цєло тот хорувє, недобре ише чувствує и ке може зєлло робити як други, котри своєю цєло чува. Як треба чувац цєло то цєла наука гнїсна, котру треба пручовниц, або вєльє слухац од тих людзох, цо знаю тоту науку. Правильни способ животож очувї нас од хороти. Да ише нам очула здраве треба цо вєцей

Писмо з Керестура.

Слава Ісусу Хресту и на вики слава!

Панє редакторе! Гварел сом вам, же най ми зохабице места у новинах, пре тото докторске место, але не требало ані зохабиц ... Нї то, Панєве же так порадєли: Оканьце ше ви, бачи Діора, тей роботи. „Ви“, гваря, „краще пишеце, ище краще бєшчєдуєце, могли би сцє буц давкї пан на вєлєлє, але доктор иїяк“. -- „Нїяк?“ гварим. -- „Шє дабоме же иїяк. За такє дацо треба мац вєцей як єдуу — кобулу“. „Кобулу?“ — питаю ше я, бо кед дано так учєно новєдаа та не дєчуєм. -- „Не кобулу, але — кобули!“ -- Не сцєл сом ише випитовац, бї поведєа, же сом шїлєни та теряз не знаю, же цї бї то могло значити: „Кобули у шивєнки“. Патрєл сом и до „Планєтєра“ думал сом же чи нєт у „Саконьнику“ таке дацо, та нєт ... а инак шїцко кука, и ліки и тї іїяк и шїцко по ... Мєя баба лєкєди стала, тєлої до „сановнїку“. Шїїда сом бїлого мєгарця, гварї ... Окань ише ти жєно бєжа тих снах, а повєц дє ми, по то ма зяв-

шєвєла, чистого воздуха, а (у току мушнє любїл вєлє чистоту. Прєто треба пребивац цо вєцей на шивїжм воздухе, особуно азєци. Треба ише тїж остарєц, же бї лям хїжє бул цо вєцей приступнї слухку. Нєжєлє лям у дєскєлїх хїжєх вєт вєльє обляки. За спанє треба вїбрац хїжу, котри ма найвєдєй чистого воздуха.

Треба дабац за вїдїхово орязи и прєто ише дїхайме лям на нос. Но нос зогрива хладнї воздух, котрого удїхуєме, а ровнєчасно го и очїсчує. Не плєвайме шїда у хїжї на жєм и не робїме праху у хїжї. Шматї и обуву очїсчуєме вонка. Же бї зме могли привїлно дїхат мушнє мац шматї, котри нас очїсцєаю и котри на намї добре стол и прєто шїподївї за жєнї конїкї „горастї“ и шнуркї, бо вонї гамую дїханє, правїлнї обток крєви и то може буц лєкєо прїчїна хороти, найчєстєйше офтєлєк.

Найлєпша обрєва прєд хороту є чистотє. Найбарєй треба пувцє скору и трамац ю у цо вєкєшєй чистотї. Не треба жаловац ані вєдї ані мїдлє. По потрєбєнєю мїдлє пєзна ише культура народу и його станє здравлє. Прєд скору чловєк дїхає и прєз нє вєдєущє непотрєбнє цєплоту зос свойого цєла, у вїду зїює прєд малї дїаркї.

Треба тїж у шорє и чистотї трїмац зубї. По вєможнєсцї кєждї дєнь, а особєчє вєчєр чїсцїм зубї зос цєточку и вїпїлєкєц устє в воду. Кєк зубї слєбї, прєхївїти тїм слєбїше вонї робї, слєбїше жуваю вєдєнє, вєд мушнї жєлудок вєдєй робїац, робїац вєдєй як може и ке му снада и так нєставєаю вєлї прїкрї хороти. Шїда не шїме ише зубамї нїч гаргєц ані рєакушєвац твєрдї прєдмєтї.

Руки. На руки треба тїж добре мєрковєц. Рукамї прїправємє вєдєнє, а рукамї ємє и прєто мушє рукї буц ише чїстї гєздєнї ише не треба гєвїбнї, же ма жєлуєкї рукї од чєжкєй работї. Але шорєва гєздєнї ише по работї умїє добре руки з мїшлом у цєнлєй водї и лємєсцї їх з ієнєрєпнє, а кєд нє то лєм а маслє.

Ногї в. Ногї треба кєждї дєнь з мїшлом у цєнлєй водї умивац. Кому ише ногї знов, най усїнє до водї формалїнї. Ногїя треба вїшє обрєвац. Зяєдєбати ногї болє, а кєд ногї болє, не мож робити.

Гла вє. И вєлєсї на глєвї треба у шорє трїмац. Од чєсаня вєлєсї затрїмаю длуго краснє, здраву барєу. Умивац глєву треба гєлєм кєждїх 14 днї, найлєпше у дєждєковкї. Умивти вєлєсї треба добре вїсушїти.

„Кобули у шивєнїкї“. Мєя баба зєто такє бїстрє такої до „сановнїка“, та гварї: Еї аї хлєви, цєлєса ише и вїношїцє мудрї, а нє знаєцє. Шє на сєрсєнї треба пєвєнї, а пєвєнї, кєд сцєлє мац, мушнєцє прєдєц — кобулу, лєбо уж там кобули ... „Гїбєлє так, же на сєрсєнї ...“

Но та как, як вїдєнєцє, нїч з того та. Гварєли ми панєвє, же бї сом ише могол дац вїбєрац яв данького другого пана ... Же теряз вїшєдєнї вїбєранкї стєж — аж и у Нєвїоркї, та и у Керєстурє же булє ... Но але як прїновєдаю тогнї истї пєнєвє у тїм истїм Нєвїоркї цєшкє на тудє жєду готї олдєманнї и панрїфєаннї ... У нас то кращє: вєдєдєманнї буц давкє пан на вєлєлє, лєбо там у цєрквї, та пєвєбєрєш дєскєлїх хлєпєх, пєвєш илє, же така и така робєта, „сцєл бї сом буц панє“. Заплєцїш илє у цївї Марї, лєбо там у Мїрєнї, — жїдїлїток, двє пєлєчкї и ушорєнє жєд да шї и вїбєранє, кєд другєго мєстє тєбє нє вїбєрє, а у тїм Нєвїоркї и Бєрбєтєнє и Торєнтє Охїю, па ... чи як там, та хєдєа по шорє а надутїма мєгарцємї, бо же, их там

Кєждї ише мушнї прївїкнєл на те, да своєю цєло трїмає у чїстєтї и ушорє у шорє. З початку ише то вїдєнї чєшкє и ишєптрєбнє, але кєд рєз чловєк почнє мєрковєц на здравє и чїстоту своєго цєла, вєц так на те прївїкнє, же не може инак жїцї, не може вїтрїмац у чїстєтї,

Памєтєйме, же „у здравїм цєлу здравї дшнє“ — а здравє дшнє у здравїм цєлу то глєвнї тємєлє и на прєдєвїнє и шєсцє и цєлєвєлєствє як чловєкє так и цєлого народу.

Закон о парастких длуствєох.

Писали зме о нїм у остєтївїм чїслє на першїм мєсєцє нашїх новїнєх, а теряз прїпїшємє дальшїє одрєдбї и прєдїсєкє того закєну, же бї нашє читєлєлє парасткї зналє, цо тот закєн прїнємї.

Котрє длуствє парасткє.

Ик парасткє длуствє бєрє ише нєшкє длуствє вєнєго параста прївїтєного вєнєчєнї и бєз оглєвєлє, чи параст длужєн як длужєнїк чи як гєрєнт другєго. Гєч гєрєнт не параст, але кєд є гєрєнт парастєвї, котрї не може вїлєшїц, ма вонї одлїцєнєц длуствє як да є параст. Закєн вєдєнї и за тих парастєх, котрї прїнєлї под стєчєй прєд 20. апрїлєм 1932. рокє.

Длуствє параста мєнєше од 250 д. и вєнєше од цєлє мїлїєвєнє не вєдєнї як парасткє длуствє и не спєдєа под тот закєн. То знєчї, же длуствє до 250 д., а и длуствє вєкєше од цєлє мїлїєвєнє треба шорєшє вїлєшїц бєз оглєвєлє як тот закєн.

Истє так не спєдєаю под тот закєн „вїнє дєвїбнїє“ (кєвїсї поршїї, такє), а тїж длуствє за купєвєю робє до 500 д. кєд робє бєжєнєц до 20. октєбрє 1931. рокє, на цєлєю за того длуствє тєрєвєц не достєл мєнїцє. Кєд му длужєнїк параст нєопїсєлє жєнїцє, вєц и тотє длуствє спєдєа под тот закєн. Не спєдєа тїж под тот закєн кємєнцїя, котрє параст дєкєму длужєнї дєвєнї. Далєй не ошорєнї ише тот закєн на рєзнїє шлєбї за крїшїчкї дїтє, длуствє надїєтєрєм, котрї у параста рєбєлї, а вонї их не вїплєцєлє, далєй длуствє прї рємєсєлнїкєх до 500 д., котрє вєстєлє до 20. октєбрє 1931. рокє.

Прїзвєнїцї, облїбєнїї и другї писмєннї дєкємєнтї ише не дєкєаю, же длуствє вєнєцє лєхєвєц од купєвєнїя робє лєбо од работї рємєсєлнїкє.

прїзвєнт, чи уж як там, та же барє любї и прїпїтує вєстїх мєгарцєх. -- А други же гнї, цо як прїчїнє того цо любї мєгарцєх, та вїнїшїкє зєнї цо любї сєфєантєх, та так цєнєнє вїшєдєнї, же бї да у тїм Нєвїоркї мєгарцї прєдїє вїлєфнїтєх ... Та одишїцє ии вїсє, панє редакторє, на єднє цїдулєку чи то може буц правдє, бо я не вєрїм. Але ии наш дєхтєр (цє є теряз иє „нєнї“ але до малє буц зєнї „лєнї“) Гварї: чорт єго знає ... Та так и я гварїм: чорт єго знає по у тєй Америкї ише не вїдємакє. Лєм ише бєлї чи то зєнї иє прївїсїту и тєдєнє до Керєстурє ... „Чорт єго знає“. Намєтєцє кєд то почєлї вєлькї лүфтєво вїнїфї надїєвнїє з фурчємї та як ии вїчкї бємбүлєкє — та и то тєм вїдєманє, а вєшкє, же Швєбї нєпрєвєлє таке чудє, цо и над Керєстурєкє дєцєло. Гварї же гварєли у Швєбскєй: мушнємє прєлєнїц и нєцєд Керєстурє, бо то мєтєкє шїцкїх Рускєх. Та кєд нєнєйдєвємє толвї ишє штєрєйховєнї тогнї ишєнї, як Рускєцї, та не вєйдє до нашєго, як Швєбї Мєхмєрє, рєбїнє сїлєш, а и не прєзєаю нашїм вїшєбємє жєвєнє, та бєдєвємє у жєднї ... Но та така робєтє гварїм лїшкє то америкєнєц нєвїдємє.

цра и заци најменш 5.000 Дин. Держана об-
цус, же тоту позичку враци преа 20 раки.
Але ми уж добре знаме, як Австрия враци
своје войни позичка!

Болшевици ше боя.

Як але виевали, Гитлер преглашен на вель-
ким конгресу свийей странки у Нирнбергу, же
терза муни буи главна брита Неведекей и ца-
лого швета борба проци болшевицима, котри
под водством Москви сце мийцеа цали кул-
турни швет. Тото же московски болшевици
так устранили, же их викианш министер Жид
Лившиноф (праве му мено Валаз) тримал пред
Сюзом Народох у Женеве вельку бешету у
котрей мовили держави швета, да виступи у
свним фронту проци Неведекей. Але хто ваниа
ца дело мавани, же би з оружьем бранел
большевничких абойничох?!

У Португалскей

котра е најближши сусед комирцей и
икрвацей Испаниї, влада жуари християнску
политици Салазар. Вон сце португалску
республику уприм на темели християнскей
впри и по советох св. отца папа, котри вон
видошел у старним свийм Посланию „Квадриа-
теажму анно“. Португалска отворено помага
испанске икредие войско проци болшевицима,
бо зна добре, же кед би болшевици зашата-
ли у Испаниї такой би присцагли свою афри-
ску руку и за Португалом.

Словани питаю автономно.

У Ништрахох у Словацкей була велька на-
родна сходка, на котрой Словаци на чолу зос
своим предиком о. Глинком питали за Сло-
вацку автономию у Чехословацкей республици,
котру вони признаваю як свою державу. Сло-
ваци так захтеваю од влади у Праге, да ше
одрекна совоу а большевничку. И право мави!

Умар Гембел.

У свним святирню у Баварскей умар
нагло председник мацарскей влади Гембел. Вон
бул од 1932. року на чолу мацарскей влади и
цали мацарски народ признавал го як својого
народного вождя

Атенгаг комунистох на Лурд.

Лурд го во калим завесе познате место,
у котрим ше у свней пещери указала Преса.
Богородица и дас каждего року на чудесни
способ издравляю велї смертельно хорк людзе,
кед шо окупаю у води, шо пече а тей пе-
щери. Терза новани явяю, же комунисти на
правели план, як да мшираю з динамитом ца-
лу пещеру и да шо розваля, же би варни на-
род на мал пошхи и помощи од Небесней Ма-
цери. Але цолница за време одкрыа тот пе-
щельи план безбожних комунистох.

ПО ДРЕВА.

На шветох лона древа жени
Под терху ченку вогорбени
До своия трава навикали.
Нона на далски валили,

Худобни, жални ценией вещи...
(А лона их чекао дечи...)
Каждего скоро дая аберан
И може думаю и ризи

Худобни новести, словици
Кед ценио и кед паутвирини
Иду до деса... Би жид треба,

И ману на мож чекац а вобл
И древо самн аберан муна
Вада чи на не рада дуна.

С. Саламон.

За нашо дзеци.

**Христово ручнички.
(Вос приповедкох мншй баби).**

Кед уж почал позус шити курци, а автор
дуе аж ше боїти, же стреху вос хужи одише,
же то були крашине, кед же пици дзеци су
цецу вонедала, а бабу пану мовили най нам
приповеда. Ми думали, же нишо не анал телько
красия приповеда, агод лона мила бабочка.
Ей, як го вонд нас крашине лем знала колл
себе поаберан! Наймншну гестричку тримала
ай рукох, хлапци пошедали на жем, а а коло
лей. Цма була, бо ше амергали, лем по нам
дожус жирничка вос веца зашвицовала, — але
нам було доси, зельо да бабочку пану
виданме...

Почала бабочка так весело... У свним
малом валале була церковичка. Пановец слу-
жел у ней кажда дзень службу Божу, при-
ходзели побожни людзе, но шветго була цер-
ква полна народу, а у роботни дзень хтр мо-
тол од работи та принол. Лем оїсда не хв-
бела баба Ката. Вона часто и на сягу при-
чвса прихидзела. Любел те пановец и виче по
Служба Божей вос бабу Катку станул и побе-
шедовал.

Раз поаберал ручнички вос чачи и вошел
дому да их сам орайбе. Ницала ше баба Ката,
як го пановец зроби, кед е не учени тей ро-
боти, а пановец одповел: спершеї води му-
шши я виче сам орайбаи, а далшй кед сече
можеце бабо и ви лем мушшиц бара мерковац,
да аци муха не злечи на тоти ручнички, бо на
них приде вельо и крив Исуса Христа. „Яй
пановец ачаце, же булшем церишва, же ше
чимем дорушци тачей святинї. Цяотре уж бу-
ду ручнички наш чисти у церкви“.

Причехала баба Ката док пановец с цер-
шей води не випрал, а вси пошла дому. Як
засела бабочка випрала и виплкана ручнички
и пошла до пришника та их по чистей меккей
урави допресцрала. Слунко швацело а ру-
нички билько ше аж мнас на них поватриц.
Шедла баба Ката себе тиж на траву и пру-
цик себе вжала, да одгани мухи кед би даяна
прицла. Служечко пригривало и бабочка эв-
цримала и так бара ше ей пошло шийн. Ший-
ло ей, же як вонд меркуе на ручнички, чува
їх од мухи, кед лем на раз хлапчик мали
красия у другей бидей конульки, очка белави
як небо а власи златни ханраста шмес ше и
иде по бильк ручничкох дробнима пожвама.
Баба Ката на азецко сиречи: „Чи ти не ачати,
чишо то ручничка, дзецико моје, го лем за Исуса“.
Нашмев ше хлапчек и ручки доловил на шерио.
„Ша го я“.

Баба Ката од велького шесца стресла ше
и пребудзела ше. Обачела, же го бул лем
красия сон. Ручнички булм уж сухи и вонд их
поаберала, носладала а пошла до хижк, пол-
на радосци.
Була вонд цали дзень весела, же ай Хри-
стос тачу красну награду дал за тоту малу
вуслугу. Фрушкогорка.

Даровали за Руску Друкарню

Дела Виславски, Београд 50 Д.
Хто слдуоци?
Руска Друкарня булше пайвекша сила
у нашим просвितिцима змагатию. Прето каж-
ди Русин муши за шо жертвовати, кельо
лом годаси, да шо цо скорей пренашме!
Руски патриоти рушайце ше!

Уложеш пенсж у банкох на пренднж.

У ливки вос аменшавельо парастких аду-
ствох на половку вланел стоах тих ашоронних
лидцох, цо мави у банкох даїо вадругох уло-
жени пенсж. Але тот страх нема темели, бо
тоту половку, цо банкн одишну своим аду-
шким парастом, вонд вкрийи вос своїм ре-
зервним фондом и а половку класного кави-
тату (дионичох), а шо им нисе буцае хибни, то
кавалци банкнх держави так, же улагателя
достаню свой цали пенсж. И так одисовани
парастких адуствох не будзе нисе на чкочу
улагательох.

Виберачки у Дунайскей бановини.

Обичисри виберачки буду у Дунайскей
бановини у полонш децмбрия того року. Те-
раз того мезяца ачича ше виберачки скоро
у вишких валалох Савскей бановини.

На досмертну робню

осузени тих дньох Цейнович Иван, котри
тей яри без аїней провини забил иарь посла-
ника з Мачероцей листи Карла Бржквича.

Суд пре подїи у Керестинцу.

дце у дворе бушного хорватского бана
Михаловича, пошвило даскельо особа, почал
ше в пошеделох у Загребу. Ошаржено с 29
парастох а околицы Загребу, але аш оден од
них не чувствую ше кривим и не признана, же
брля учаси у тих криваних подїиох, а котрих
ми свечасно обширшеїше писали. Ошаржених
брля велї адвокати, мели аїма и др. Мачек
и др. Трумбич. Процес дудзе тиврац вецей ди
Жима и шийт

ваш зашатали до нас. У Ливки шийтова бу-
ре тача велька, же на велїх местох потаргале
телефонски цюти. Шийт пала у цали держави
црем Славонии, Войводини и свиршеї Сербии.

Самаритански курс.

Местни Одбор друштва Червени Кржк у
Керестуре на основу одредби Банов. Одбора
друштва Червени Кржк моаїл за ушисовати ца-
са чаритатанки курс, котри у Керестуре
уж бул 1936 року. Зависац ше мави ше пре
дру Андрею Налавцаїко, председнику Местного
Одбору Червеного Кржка у Керестуре

Бурза

Нови Сад 8. X. 1936.

Жито	150 - 160 Дин.
Кукурчича бачка и сригачка	95 - 102 Дин.
Урег бачки и сригачки	95 - 100 Дин.
Овес	90 - 29 Дин.
Мука 00 нова	245 - 250 Дин.
Мука число 2	225 - 235 Дин.
Мука число 6	205 - 220 Дин.
Хрошци	100 - 120 Дин.
Пасуло	200 - 225 Дин.
Отруби	90 - 90 Дин.

Цени жити на бурзи допрестано роцино.

Розлика. Мелана: — „Кед ше мой стари
банни та и други дарн, аж розбити“.
Маря: — „О! А кед ше мой вание, го я
винаграм не розбити“.